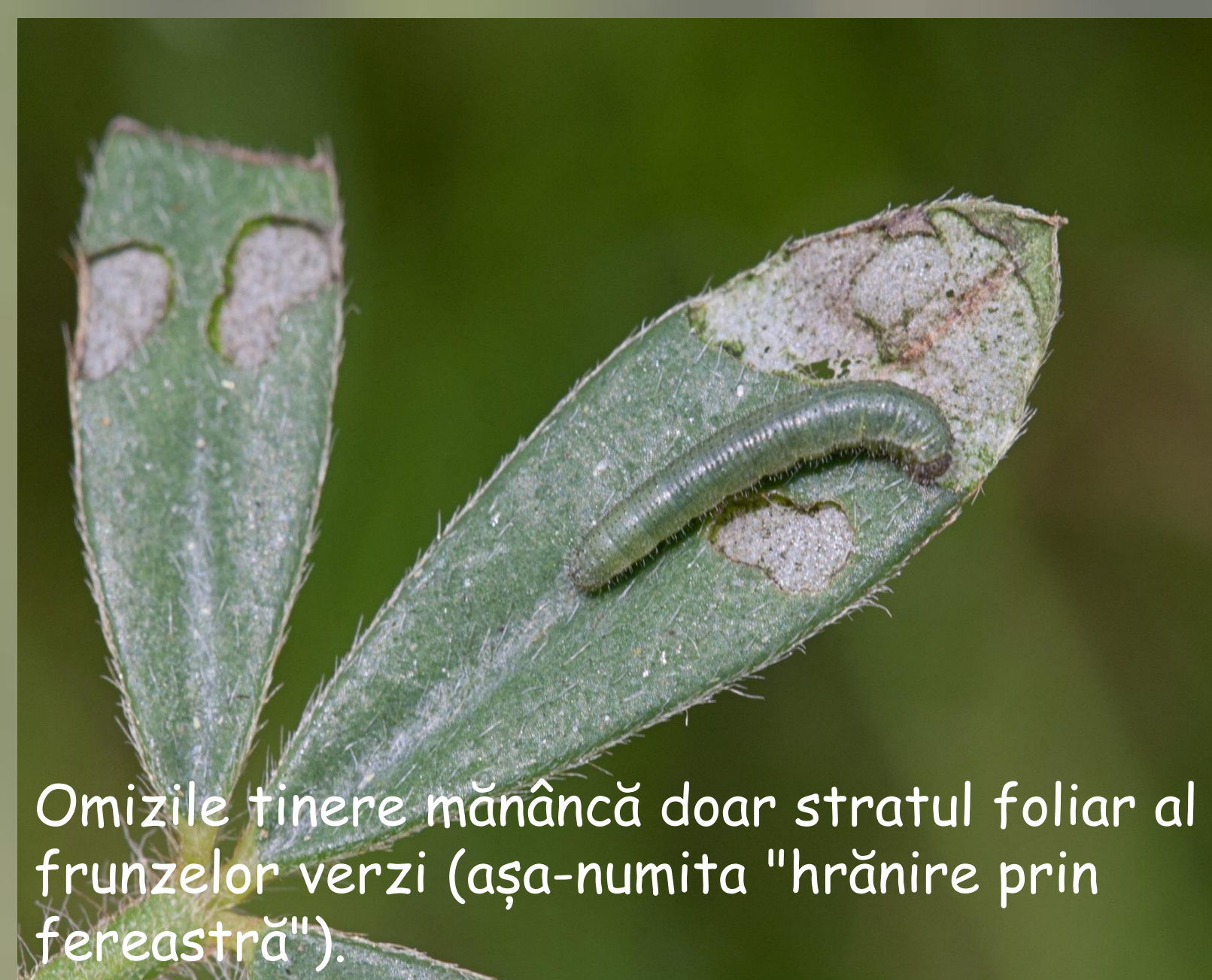

Salvarea gălbiorul roșcat

Un mascul (stânga) și o femelă (dreapta) a gălbiorul roșcat.

Omizile tinere mănâncă doar stratul foliar al frunzelor verzi (așa-numita "hrănire prin fereastră").

Specificul Transilvaniei

Aici se mai găsește un peisaj impresionant și unic în Europa: în jurul satelor mai există încă pajiști tradițional pășunate sau cosite împreună cu păduri mari de foioase (imagine în dreapta, sus). Un aspect deosebit de important este faptul că nu există granițe clare între păduri și pajiști, deoarece cele două se îmbină ușor una cu cealaltă. Prin urmare, în această regiune bogat structurată, observăm o **mare diversitate de specii**. În special, multe specii de animale și plante pe cale de dispariție încă își găsesc un habitat aici.

O trăsătură specială a acestui peisaj cultural este **gălbiorul roșcat (Colias myrmidone)**, care a dispărut în momentul de față în multe regiuni din Europa (harta de mai jos, în dreapta).

Fotografiile de pe acest panou informativ prezintă acest fluture magnific și puternic. Cu toate acestea, chiar și în Transilvania, se găsește doar în zone foarte restrânse care îndeplinesc nevoile sale speciale. Din cauza folosirii schimbătoare și din ce în ce mai intensă a pajiștilor, acest fluture este pe cale de dispariție și în această zonă.

Viața gălbiorul roșcat

În lunile mai și iunie, apar moliile din prima generație (a se vedea ciclul de viață de mai jos, în stânga). Femelele își depun **ouăle exclusiv pe plantele de drob (Chamaecytisus sp., imaginea din dreapta)**. După eclozare, omizile trăiesc pe această plantă, care le **servește ca și hrană**, până la apariția moliilor din a doua generație a unui an, de la mijlocul lunii iulie. Majoritatea omizilor ierneză, iar apoi, unele continuă să se dezvolte într-a treia generație de molii, care zboară începând cu luna septembrie.

Gălbiorul roșcat este strâns legată de prezența plantei de hrană pentru omizi: Cu toate acestea, drobul crește numai pe **pajiști nefertilizate**. Pe plantă, ouăle și omizile fluturelui se găsesc exclusiv pe **frunzele din apropierea vârfurilor crengilor**. Deoarece animalelor de pășunat le place să mănânce acești lăstari tineri, ele distrug în același timp ouăle sau omizile. În același timp însă, pajiștile trebuie cosite sau păscute ocazional, pentru a nu deveni prea întinse pe termen lung.

Cum putem proteja gălbiorul roșcat?

Până în prezent, această specie de fluture a făcut față cu bine agriculturii tradiționale: fermierii locali își coseau sau pășteau pajiștile la scară redusă, diferențiată și extensivă. Acest lucru a dus la dezvoltarea unei zone de tranziție largă între pajiști și păduri, descrisă mai sus, care în prezent se pierde în multe locuri din cauza intensificării agriculturii. Împădurirea și utilizarea prea intensivă a pajiștilor prin fertilizare, cosirea prea frecventă și extensivă sau prea multe animale de pășunat nu numai că deplasează mătasea pitică, ci și gălbiorul roșcat. Prin urmare, este important pentru **protecția acestei specii de fluturi să se mențină un peisaj cultural adecvat care să asigure o diversitate structurală suficientă**. O soluție ar fi să se pășuneze doar o mică parte din pajiști la un moment dat, ca un mozaic. Acolo unde nu sunt prezente animalele de pășunat, omizile se pot dezvolta în mod nestingherit în molii.

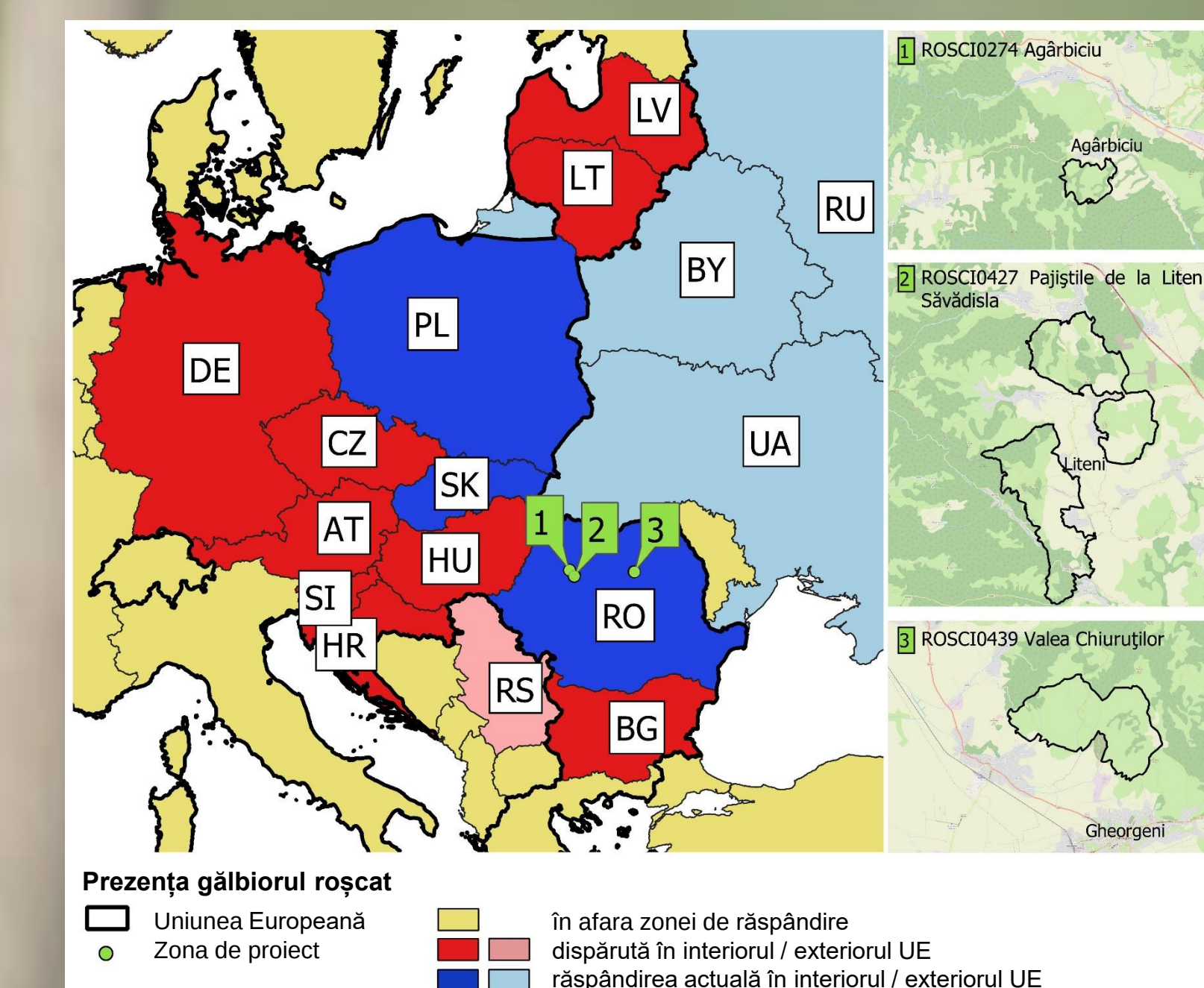
Habitatul gălbiorul roșcat

Femelele își depun ouăle pe frunzele de drob.

Pășunatul menține habitatul deschis pentru gălbiorul roșcat

Ciclul de viață

